

kona potrestaný aj vtedy, nejde-li o prípad uvedený v § 7, čís. 1 tr. z. O prípad § 7, čís. 1 tr. z. v súdenom prípade zrejme nejde. Podľa § 11 tr. z. v prípadoch §§ 8 a 9, neľze pre zločin alebo prečin spáchaný v cudzine zahájiť trestné pokračovanie, není-li čin trestný podľa zákonov platných na mieste činu alebo podľa zákonov československých. Odvolací súd správne dovodil, že vysvedčenie obžalovaným vylákané je podľa československých zákonov listinou verejnou a že čin obžalovaného zakladá skutkovú podstatu prečinu podľa § 400, odst. 1 tr. z.

Lež podľa zásady vyslovenej v § 11 tr. z. vyžaduje sa v tomto prípade k trestnosti činu aj to, aby čin bol trestný aj podľa zákonov platných na mieste činu. Otázkou touto sa však vrchný súd nezaoberal. Podľa sdelenia ministerstva spravodlnosti zo dňa 28. júla 1938, čís. 42.860/38-12, bolo na dotaz Najvyššieho súdu maďarskou vládou potvrdené, že čo do platnosti ustanovenia § 400 zák. čl. V:1878 nenastala na území Maďarska žiadna zmena, a že vysvedčenie, o ktoré tu ide, treba podľa právnych predpisov platných v Maďarsku považovať za verejnú listinu. Je tedy čin obžalovaného trestný tak podľa zákonov československých ako podľa zákonov platných na mieste činu a nebol preto zavinený vytýkaný zmätok.

Dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. uplatňujú sťažovatelia námietkou, že obžalovaný padelal vysvedčenie o spôsobilosti za tým účelom, aby dosiahol udelenie zubotechnickej koncessie, tedy za tým účelom, aby dosiahol zamestnania a výživy, a domáhajú sa preto, aby čin bol kvalifikovaný ako prestupok podľa § 71 tr. z. o prest. a v súvislosti s tým uplatňujú aj dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 c) tr. p. namietajúc, že uvedený prestupok je premlčaný. Zmätočné sťažnosti uplatnené podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. sú bezzákladné.

O podradení činu obžalovaného pod ustanovenie § 71 tr. z. o prest. mohlo by ísť len vtedy, keď by bol obžalovaný vysvedčenie nepravdivého obsahu vylákal s tým priamym účelom, aby listinou bolo dosažené účelu uvedeného v § 71 tr. z. o prest. V tomto prípade nebolo však účelom obžalovaného na základe listiny dosiahnuť priamo zamestnania, výživy alebo podpory, ale obžalovaný vylákal toto nepravdivé vysvedčenie za tým účelom, aby na jeho základe dosiahol vydania inej verejnej listiny, totiž zubotechnickej koncessie, oprávňujúcej ho k samostatnému prevádzaniu živnosti. Správne preto vrchný súd kvalifikoval čin obžalovaného ako prečin podľa § 400, odst. 1 tr. z. Tým sa stala bezpredmetnou námietka, že prestupok podľa § 71 tr. z. o prest. je premlčaný.

Čís. 6275.

Obchodník oprávnený k prodeji radiotelefonních zařízení (§ 16 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n.) může prodejem pověřiti své zaměstnance, plnomocníky nebo osoby své důvěry.

Takové osoby nepřicházejí v úvahu jako pachatelé přečinu podle § 24 uvedeného zákona, pokud v mezích tohoto pověření za účelem prodeje uskladňují, nabízejí a předvádějí radiotelefonní zařízení.

Pověření vzniká neformální soukromou úmluvou mezi oprávněným obchodníkem a pověřenou osobou a nerozhoduje, zda a kdy byla této osobě udělena úřední legitimace.

(Rozh. ze dne 19. října 1938, Zm I 654/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. a přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 431 tr. z., zrušil však rozsudek za použití § 290 tr. ř. pokud jde o výrok o vině ve směru přečinu podle § 24, čís. 1 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. a důsledkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících a vrátil věc soudu první stolice, aby, dbaje pravoplatného výroku o vině ve směru přestupku podle § 431 tr. z., věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek uvádí obranu obžalovaného v ten smysl, že k přechovávání radia měl legitimaci od okresního úřadu v M., která ho opravňovala jako obchodního cestujícího ve službách inž. V., který má radioelektrozávod, vyhledávat objednávky v tomto druhu; rozsudek praví dále, že obžalovaný z toho odvozoval i právo na něho inž. V. legitimaci přenesené přechovávati k prodeji radioaparátů. Z obrátů, jimiž rozsudek vyřizuje tuto obranu obžalovaného, vysvítá, že soud nalézací jednak skutkově neuznává, že obžalovaný byl obchodním cestujícím ve službách majitele prodejny radiopřístrojů již v době činu (13. až 29. března 1938), když legitimace byla obžalovanému vydána okresním úřadem teprve dne 14. dubna 1938, jednak neprávě nemá za to, že by obžalovanému příslušelo právo přechovávati k prodeji radioaparátů jeho zaměstnavatele, majitele závodu s radiovými přístroji.

V tomto druhém směru je rozsudek na újmu obžalovaného stížen právním omylem, jehož bylo dbáti z moci a povinnosti úřední.

Jak bylo dovozeno zejména v rozhodnutí nejvyššího soudu Sb. n. s. čís. 2997, nemusí ten, kdo má povolení podle § 16 zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 Sb. z. a n. z r. 1924, k prodeji radiotelefonních zařízení, konati prodej sám a osobně, nýbrž může prodejem pověřiti své zaměstnance, plnomocníky nebo osoby své důvěry, a to i v závodech pobočných (prodejnách). Nemůže pak býti pochybno, že s tohoto hlediska dlužno posuzovati i prodeji sloužící uskladnění (přechovávání), předvádění a nabízení přístrojů ke koupi, a že zmínění pomocníci osoby oprávněné povolením podle § 16 cit. zák. nepřicházejí v mezích své pomocnické činnosti v úvahu za pachatele přečinu podle § 24 cit. zák., nejsouce než osobami, skrze něž majitel vykonává své oprávnění. Jestliže by tedy bylo zjištěno, co rozsudek dosud jen patrně předpokládá, že inž. V. měl takové povolení podle § 16 cit. zák., a bylo-li by dále zjištěno, že obžalovaný byl k němu co do přístroje, o nějž jde, v po-

měru nahoře uvedeném, a že v této vlastnosti nakládal s přístrojem způsobem, v němž obžaloba i rozsudek spatřují přechovávání, nebyla by v osobě obžalovaného naplněna skutková podstata přečinu podle § 24, čís. 1 cit. zák.

Na soudě nalézacím bude, aby zjišťuje, jaký byl poměr obžalovaného k inž. V., nepřehlédl, že poměr rázu nahoře naznačeného zakládá se neformální soukromoprávní úmluvou a že existence i datum legitimacy podle § 59 a násl. živnost. řádu ve znění zák. z 25. února 1902, čís. 49 ř. z. je pro otázku vzniku a trvání takového poměru bez významu.

Čís. 6276.

Posudek jiných znalců pro vady v § 126, odst. 1 tr. ř. (ve znění zákona čís. 107/1927 Sb. z. a n.) výčetmo uvedené lze vyžádati pouze tehdy, když novým výsledkem znalců, posudek již podavších, nelze dosíci vysvětlení a odstranění zmíněných vad.

Skutečné uloupení věci není předpokladem trestní sazby podle § 195 tr. zák.

Pokus loupežné vraždy, při němž někdo utrpěl těžké poškození na těle, není trestný podle § 138 tr. zák., nýbrž podle § 195 tr. zák., i když nedošlo ke skutečnému uloupení věci.

(Rozh. ze dne 24. října 1938, Zm I 727/38.)

Obžalovaný se chtěl zmocnit klenotnického zboží. Přišed do vyhlédnutého obchodu, vyjednával s manželkou nepřítomného majitele a požádal ji, aby mu do příští návštěvy uschovala balíček. V tomto balíčku byl velmi rafinovaným a dovedným způsobem ukryt ostře nabitý revolver. Obžalovaný podával balíček manželce klenotnickově tak, že hlaveň urytý zbraně mířila proti jejímu tělu, a prostrčiv prst nenápadně umístěným otvorem v balíčku, stiskl spoušť. Vystřelený náboj vnikl ženě do dutiny břišní a způsobil jí těžké poškození těla přes 30 dní trvající. Obžaloba kvalifikovala tento čin jako pokus úkladné vraždy loupežné podle §§ 8, 134, 135, čís. 1, 2 tr. zák., trestný podle § 195 tr. zák. Porotní soud uznal obžalovaného vinným zločinem nedokonané úkladné vraždy loupežné podle obžaloby, trest však vyměřil obžalovanému podle druhé věty § 138 tr. zák. (v trvání osmnácti let těžkého žaláře).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného; naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství, zrušil rozsudek porotního soudu ve výroku o trestu na svobodě, uloženém podle § 138 tr. zák., a vyměřil obžalovanému podle § 195 tr. zák. s použitím § 338 tr. ř. nový trest těžkého žaláře dvaceti roků s příslušným zstřením.

Z d ů v o d ů:

Zmatek podle § 344, čís. 5 tr. ř. shledává zmateční stížnost obžalovaného v tom, že zamítnutím důkazních návrhů obhajoby, podaných při hlavním přelíčení, byl stěžovatel na svých právech na obhajobu zkrá-